

N:o 9.

Ank. till Riksd. Kansli den 28 Febr. 1873, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt förslag om upphäfvande af Kongl. Förklaringen angående klander af annans åtkomst till fast egendom den 14 Maj 1805.

Ifrågavarande motion (N:o 147), väckt inom Andra Kammaren af Herr *Johan Jönsson*, har blifvit till Lag-Utskottet remitterad, och åligger det Utskottet att deröfver sig yttra.

Genom ofvannämnda Kongl. förklaring är stadgadt, att en hvar, som klander å annans åtkomst till fast egendom anställa vill, är skyldig att inom natt och år från den tid, som i hvarje särskild händelse är vorden bestämd, eller, der sådan tid icke finnes utsatt, från den dag anledningen till slikt klander för rätter egare yppades och han kom i tillstånd att sin rätt bevaka och lagligen utföra, genom uttagen stämning hos domaren ett sådant klander fullfölja, samt att, om sådant finnes vara försummadt, vidare talan derå bör anses vara försuten; dock att all på god tro vunnen och med verklig besittning före-

Bih. till Riksd. Prot. 1873. 7 Saml. 5 Häft.

nad åtkomst till fast egendom, hvilken icke blifvit i behörig ordning klandrad, af den förmente egaren eller innehafvaren, som egendomen afhänd vore i hans lifstid, ej heller af hans arvingar eller rättsinnehafvare, inom tjugo år från hans dödsdag, är, efter samma tids förlopp, från allt vidare åtal fri.

Motionären, som yrkat denna författnings upphäfvande i uppgifvet syfte att såmedelst måtte lemnas vederbörande öppet att efter huru lång tids förlopp som helst klandra annans åtkomst till fast egendom, har till stöd för sin framställning hufvudsakligen anfört, att hvarje inskränkning i ifrågavarande afseende skulle vara stridande mot rättvisans fordringar.

Bestämmelserna om vissa preskriptionstider för utöfningen af egares rätt att återvinna sin i annan mans hand komna egendom äro grundade på det nödvändiga afseendet å säkerhet i eganderätt och egendomsbesittning. I saknad af dylika bestämmelser kunde en hvar oroas i besittning af förvärfvad egendom efter längre tids förlopp, då hans egen eller förfäders och fångsmäns åtkomst fallit i glömska, skriftliga handlingar gått förlorade och vittnen blifvit döde, och sålunda vore ett vidsträckt fält öppet för otaliga rättegångar, hvilka svårligen kunde behörigen utredas. Dessa bestämmelser låta följaktligen till sin princip försvara sig lika väl ur rättvisans som ur kloketens synpunkt.

Utskottet får därför vördsamt hemställa,

att berörda motion ej måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 25 Februari 1873.

På Utskottets vägnar:

H. G. v. Gegerfelt.
